

Scénář – PAVEL HOLOŠ

„Člověčím sádlem maž svoji fůru. Snaž se a der se vždy vzhůru. Ten, kdo se snaží, překoná sebe, a tomu pomáhá i nebe.“

Linda Krásová: Pan Pavel Hološ se narodil jen málo měsíců před tím, než začala druhá světová válka. Jak sám vzpomíná, byla to maminka a její víra, která jim všem pomohla překonat všechny trable, které válka přinesla.

Pavel Hološ: Tak průběh války nebyl příjemný, ale vzhledem k tomu, že moje maminka byla věřící, tak my jsme měli doma naprostý klid. Já jsem byl tehdy jenom s mojí sestrou. Viděli jsme hrůzy, bombardování, viděli jsme, jak armády postupují. Ale my jsme každý den zpívali a modlili se.

Noel Matějovský: Po základní škole chtěl studovat, ale nemohl – kvůli víře a panu řediteli.

Pavel Hološ: Ředitel si zavolal moji maminku a říká: Paní Hološová, ale jedna věc, která bude, že nebude moct ani studovat, ani chodit k doučení. Musí ke krumpáči a lopatě, samozřejmě byl důvod náboženský.

Lenka Fajfrlíková: Vystřídal celou řadu dělnických profesí, ale touha po poznání v něm nevyhasla. Po vojně se mu naskytla možnost studovat na střední škole a doplnit si další vzdělání, ale všechno musel absolvovat dálkově, protože to jinak nešlo.

Pavel Hološ: Nešlo to, na žádné studium. Až po nějakém čase. Já počítám tak asi rok to trvalo, kde můj otec se znal se stavitelem, který byl z kraje, jako moje maminka, z Valaška. Tak se domlouvali, kde by mě mohli jaksi z toho zaměstnání uvolnit. Tak tam jsem nastoupil večerní průmyslovou školu. Ráno jsem vstával ve 4:15 v 6:00 jsem byl na stavbě, ve 14:30 jsem končil, ve 15:00 jsem si sednul do lavice do 20:00, a vracel jsem se domů ve 22:30 večer, takhle jsem já studoval. Až jsem se vrátil z vojny, teprve jsem pokračoval, to znamená, že jsem si udělal kurz zdravotní sestry, no a pak jsem se zapojil ještě do další aktivity a to je, že mi bylo navrženo, abych absolvoval teologický seminář, zase dálkově, šest roků. Já jsem všechno dělal dálkově, protože tenkrát to nešlo.

Natálie Zettlová: Nezahořkl, ba právě naopak. Byla to pro něj motivace dokázat sobě i okolí, že na to má, a že to dokáže, i když to bylo namáhavé. Řídil se ale příslovím svých předků.

Pavel Hološ: Víte, naši staří předkové měli takové přísloví: „Člověčím sádlem maž svoji fůru. Snaž se a der se vždy vzhůru. Ten, kdo se snaží, překoná sebe, a tomu pomáhá i nebe.“

Natálie Zettlová: Kvůli náboženskému přesvědčení neměl problémy jenom při studiu, ale také na vojně, kde mu hrozilo vězení.

Pavel Hološ: Téměř všichni věřící lidi měli problémy tenkrát. Někteří šli do vězení. Mně to hrozilo také. Narukoval jsem s kamarádem, který byl 15 měsíců ve vězení a znovu nás nasadili do Pomocných technických praporů. No a já jsem, když jsem tam přišel, tak mi říká důstojník: ty máš tak perfektní kádrový posudek, jaktože seš tady? Já říkám: To já ale nevím. Když ale zjistili, že jsem věřící člověk a odmítám určitou práci dělat, tak mě poslali do vyšetřovací vazby.

Linda Krásová: A v čem byla služba u PTP jiná?

Pavel Hološ: Tam byli většinou, říkalo se jim, nespolehliví, politicky nespolehliví. Byli to synové rodičů, kteří byli zemědělci. Nebo byli tak nějak zaměřeni proti režimu. Ty dávali právě do těchto seřadišť Pomocných technických praporů. Vlastně vykonávali práci.

Noel Matějovský: Víra ho provázela po celý život. Kvůli ní byl perzekuován. Ale také mu byla životním kompasem. Dávala mu smysl i životní sílu.

Pavel Hološ: To bylo tak. Protože jsem nemohl studovat, a v podstatě strana říkala, že mi neumožní nic, tak moje maminka říká: Pavle, nechtěl bys studovat Bibli? Tak jsem si našel soukromého učitele a sním jsme začali studovat Bibli. A tam můj život dostal úplně jiný směr.

Linda Krásová: Křest mu otevřel cestu i k dalšímu studiu. Absolvoval teologický seminář a stal se kazatelem. Nikdy v životě na nikoho za to, co se mu stalo, nezanevřel, ale pevně se držel toho, co mu předala jeho maminka.